

RECENSIE. ‘In blijde verachting’ van *Bas Birker*: Lachen over eigen rug(pijn) ***

In zijn nieuwe show kan *Bas Birker* ondanks zijn ellende lachen met de medische zorg in dit land, die hem als nieuwe Belg toch weer het gevoel gaf een vreemdeling te zijn.

Washandjes voor bovenaan en onderaan, hospitalisatieverzekeringen, erelonen voor chirurgen: op zijn lijdensweg door de medische wereld rolde *Bas Birker* als (relatief) nieuwe Belg van de ene verbazing in de andere. Voor een observatiecomedian als hij was dat een onuitputtelijke bron van inspiratie. Hoe dramatisch ook zijn aandoening – zes hernia’s, hersenvocht dat via zijn ruggenmerg uit het lichaam lekte – elk ziekenhuisbezoek leverde wel een macabere grap of sketch op. En anders waren er nog de ontmoetingen met verpleegkundigen en vaak bejaarde patiënten, die *Birker* met sardonisch genoeg imiteert. Hij beheerst verschillende Vlaamse en vreemde accenten, ook dat van zijn Afghaanse neurochirurg. Zo onwerkelijk vond hij het soms allemaal dat hij zich in een deurenkomedie waande.

Die indruk kregen we bij momenten ook van zijn show. Niks mis met een deurenkomedie, maar wie had ooit gedacht dat *Birker* – intussen minstens even bekend als dagboekschrijver van *Nieuwe feiten* op Radio 1 – ons nog eens aan Jacques Vermeire zou doen denken? In het bijzonder aan een van diens succesnummers, de grafrede? Galm op de stem, bekakt taaltje, en dan maar lachen met de overledene. *Birker* herhaalde het kunstje een paar keer en had alvast ook zijn eigen grafrede geschreven. Hij maakte zijn verhaal zo mooi rond, met een reeks verwijzingen naar eerdere grappen en opmerkingen.

Versprekingen

De ellende met zijn rug heeft van *Birker* een andere mens gemaakt, erkent hij zelf. Maar hij is ook veranderd als comedian. Weg is de zorgeloze, wat nonchalante Nederlander die met oprechte verwondering keek naar de nieuwe Belgische realiteit waarin hij zich had ondergedompeld, en daar op het podium ook heel losjes mee omging. In deze show houdt hij zich nauwgezet aan zijn script. Getuige daarvan de vele versprekingen die hij halsstarrig bleef verbeteren, in plaats van ze te negeren of te relativieren.

Misschien waren het de zenuwen, na bijna drie jaar afwezigheid van de grote podia. Mogelijk zijn zware medicatie. Maar echt ontspannen stond *Birker* er niet. Hij moest trouwens op medisch advies voortdurend in beweging blijven, en daar werd hij niet bepaald rustiger van. Gelukkig is zijn gevoel voor humor wel intact gebleven.

‘In blijde verachting’

Bas Birker

Nu op tournee